

Vyriausiasis redaktorius Bronys SAVUKYNAS
61 66 96

Vyriausiojo redaktoriaus pavaduotoja
Laima KANOPKIENĖ 62 38 61

Rengia
Antanas STAPONKUS
(Lietuvos kultūros aktualieji klausimai)
62 38 61

Bronys SAVUKYNAS
(kultūrologija, kultūros istorija, filologija,
Lietuvos istorija, grožinė literatūra, eseistika)
61 66 96

Laima KANOPKIENĖ (dailė, architektūra)
62 38 61

Daiva BUDRAITYTĖ (muzika) 62 38 61

Algimantas KUNČIUS (fotografija)
61 05 38

Saulius BAJORINAS
(meninis apipavidalinimas,
kompiuterinis maketavimas) 61 05 38

Kompiuteriu renka Kristina SABUKIENĖ
Korektūrą taiso Alma VAIŠNORAITĖ

■ Konsultuoja ir bendradarbiauja

Alfredas BUMBLAUSKAS

Elona BUNDZAITĖ

Donatas KATKUS

Kęstutis KEBLYS (JAV)

Darius KUOLYS

Anders KREUGER (Skandinavija)

Rein RAUD (Estija)

Tomas REMEIKIS (JAV)

Knuts SKUJENIEKS (Latvija)

Ričardas VAITEKŪNAS

Jonas VAITKUS

Algimantas VALANTIEJUS

■ Redakcijos adresas

Latako g. 3, 2001 Vilnius

Faksas: 61 05 38

© Leidėjas – UAB Kultūros barai. SL 101

Laikydamasi pliuralizmo ir tolerantiškumo nuostatų, redakcija nereikalauja, kad spausdinamų straipsnių mintys atitinktų jos nuomonę.

■ Rūpesčiai ir lūkesčiai

Romualdas OZOLAS. Kultūra keičiasi, subrendus naujoms orientacijoms.
Iš „Ižvalgų (1994–1995)“ 2

■ Problemos ir idėjos

Isaiah BERLIN. Apie politinj sprendimą 6

■ Nuomonės apie nuomones

Anelė DVILINSKAITĖ. Kaip teatro kritikai sprendė lygtį su viena nezinomaja 12

■ Kūryba ir kūrėjai

Leonas ŠVEDAS. Eileraščiai 15

Apie papigintus tarifus, tvirtą valiutą ir kultūrinius herojus. Tomas VENCLOVA atsako į Aušros STANAITYTĖS klausimus 17

Edmundas GEDGAUDAS. Opera kaip teatras 23

Nesunku laimėti vieną mūšį. Su Regimantu ADOMAIČIU kalbasi Daiva ŠABASEVIČIENĖ 27

Romas VIESULAS: Iš ko sprendžiame, kad menas buvo centre A, ir nyksta centre B? 30

Algirdas GAIŽUTIS. Kelias iki patriarcho 34

Stan ROGAL. Naktinis metro 39

■ Estetikos aspektai

Jean BAUDRILLARD. Radikalioji egzotika 43

■ Ženklai ir prasmės

Virginijus SAVUKYNAS. Algirdas J. Greimas ir Lietuvos istoriografija: jo metodologinis jnašas 49

■ Iš pasaulio ir į pasaulį

Raminta LAMPSATYTĖ. Kutavičius ir Stockhausen. Mintys po Huddersfieldo festivalio 55

Kiu – kokybės ir tiesos akimirka. Iš Peterio BROOKO susitikimo su jaunaisiais režisieriais Maskvoje 1996 m. 58

Laima KANOPKIENĖ. Kodėl „Daugiakalbiai peizažai“ sukėlė tiek daug kalbų 64

■ Laikai ir žmonės

Stanislovas KUZMA: Kafkiškos istorijos su „valdiškais namais“. Vieno dviprasmisko epizodo paaikinimas 65

Andrius VAIŠNYS. Ypatingoji žurnalistų misija iki Lenkijos ultimatumo Lietuvai 1938 m. 67

■ Iš rankraščių ir archyvų

Iš Algirdo J. Greimo laiškų kalbininkui 71

■ Apie knygas

Jonas PALIONIS. Graži dovana Martyno Mažvydo jubiliejui '76

■ Irašų lentynoje

Daiva BUDRAITYTĖ. Apie muzikos irašus 78

Gauta paminėti 79

Summaries 80

Viršelio p. 1: Romas VIESULAS. Iš ciklo „Toro Desconocido“. 1962. Spalvota litografija

Viršelio p. 4: Ivan KAFKA. Apie potencialią impotenciją. 1989–1992. Instaliacija (fragmentas). Iš SSNC metinės parodos „Daugiakalbiai peizažai“. Vilnius. 1996

AB SPAUDAI

012 592

Petras
REPŠYS.
Sukaktuvinis
medalis
Algirdui J.
Greimui

IŠ ALGIRDO J. GREIMO LAIŠKU KALBININKUI

Šiemet, kovo 9 d., A.J. Greimas būtų šventės 80-metį, tačiau jam buvo lemta atsisveikinti su šiuo pasauliu prieš penketą metų. Išleidus tévynéje tris jo knygas, periodikoje émus skelbti jo mokslinius ir publicistinius straipsnius, atrodé, kad Lietuvos intelektualinj gyvenimą gerokai suaktyvins šio iškilaus mokslininko ir išeivijos visuomenininko idéjos ir įžvalgos. Tuomet, 1992 m. žiemą, paskutiniame savo laiške jam, kurj jis kažin ar galéjo paskaityti jau gulédamas mirties patale, norédamas kiek prablaškyti jo nusivylimą gimtojo krašto gaivaliojimus, rašiau: „Lietuva pilna Greimo”, nes taip tada iš tikrujų ir buvo. Deja, ilgainiui mūsišké greimiana tapo daugiau ar mažiau hermetiškai akademiskomis pratybomis (Vilniaus universitete veikia A.J. Greimo semiotinių studijų ir tyrimų centras, rengiantis semiotikos seminarus). Vis dėlto reikia pasidžiaugti, kad „Baltų lankų” leidykla įvykdė vieną Greimo projektą – pagaliau išleido mokslinę antologiją „Mitologija šiandien”.

Šia jo laiškų publikacija ir šiame KB numeryje skelbiamu straipsniu apie jo metodologinj jnašą į Lietuvos istoriografiją bandoma priminti mūsų mokslo žmonéms, kad Greimo palikime (net ir tame, kurj turime lietuviškai) dar yra daug ko, kas praverstų mūsų mokslinés ir visuomeninés minties aktyvizavimui.

Adresatas 1979–1992 m. yra gavęs per 70 Greimo laiškų (keletas jų dingo su pavogtu portfeliu). Šikart atrinkti tie laiškai, kurie paremia ir papildo Virginijaus Savukyno straipsnio teiginius, ir vienas, iš kurio matyti adresanto nusivylimas gimtojo krašto reakcija į jo „mokslinio darbo jnašą”.

Laiškai skelbiami nekupiūruoti. Būtiniausi paaiškinimai pateikiami išnašomis publikacijos gale.

Beje, ši publikacija, gal primins, kad verta ir tikslingu išleisti Greimo laiškų rinkinj – susirašinéjo jis su visu būriu mokslininkų: M. Gimbutiene, V. Kavoliu, J. Kubilium, K. Nastopka, R. Pavilioniu, Z. Zinkevičium, S. Žuku ir kt.

Iš jo laiškų, be kita ko, matyti ir mokslininko darbo metodas – hipotezių formulavimo kaita, nuolatinis argumentacijos koregavimas kaupiant duomenis ir teikiant pirmenybę relevantiškiems. Tuo įsitikinsime perskaitę ir čia skelbiamus jo laiškus.

Bronys SAVUKYNAS

[1]

13.7.79

Mielas Bronys Savukynai,

nuoširdžiai dėkingas esmi už atsiustą K. Jablonskio Istoriją [1]: ši istoriką labai vertinu, tik prie jo raštų prieiti negaléjau. Ypač buvo žingiedu, ką jis rašė, pav., apie bites ir bičiulytę, pamažu išvirtusią duokle. Aš gi, to nežinodamas, dr̄sau tik kalbéti apie jq, kaip • apie specifinę lietuviško feodalizmo formą, ir tai tik pateikdamas kaip hipotezę. Malonus sutapimas.

Nuo liepos pradžios buvau atostogauti, tik sunkiai išeina – neipratęs. Tai krapštinėjausi. Turiu išbaigtai straipsnį apie Provocation (ir honorą). Pajudinu kiek ir liet.[uvių] mitologiją, pasiskaitydamas gautas iš Lietuvos knygas.

A. Vyšniauskaitės Valstiečių linininkystė man truputį mušė į galvą. Dingtelėjo nauja etimologija Lasicijaus „didikų ir kilmingųjų“ dievui Marcopolum, kuris Būgos (I, 150) duotas dviem variantais: Marcopele, Marcopetae, paimtais iš Mierzyński Romowe, Maskva 1899 p. 62.

Mano hipotezė būtų žiūrėti į jį, kaip į sudėtinį žodį, kurio antroji dalis būtų – patis, o pirmoji – greičiausia markà ar greičiau markas „linamarkis“, taigi: Markopatis. Dėl semantikos, man atrodo, turiu pakankamai davinių (linų eksportas, žemvaldžių būdas gauti pinigų ginklams ir kitiemis dalykams iš užsienio pirkti, parduodant mirkymo būdu apdirbtus linus, ir t.t.).

Man neaišku tik, iš kur Mierzyńskiš tą savo „pele“ paėmė. Ar negalėtumėte patikrinti?

Šitoks dievas man atrodo reikalingas feodalinei santvarkai prižiūrėti!

Kokios naujienos apie mūsų Andojų? [2]

Su gražiais prisiminimais [3], dėkingas jau dabar ir iš anksto

lieku Jūsų Greimas

[2]

Condé, 15.3.80

Mielasai tautieti ir bendradarbi,

dékoju už gautą tekstą ir svarų laišką.

Pirmiausia už teksto vertimą. Jis iš tiesų pavyzdinas, taip kaip ir aš įsivaizduoju kritišką teksto pristatymą. Kad ir pirmasis sakiny: „Sovijus buvo žmogus“: jis suprantamas palyginus su antrašte „jie Sovijų dievu vadina“. Be antraštės (aš jį tokį žinojau) pirmasis sakiny buvo neaiškus.

Dėl Sovijaus etimologijos ir dėl etimologijos apskritai. Žaviuosi paties pasitikėjimu palyginamaja gramatika ir jos dėsniai: tai man malonai primena mano jaunystę ir Mokslą su didžiąja M. Su amžiumi pastebėjau, kad visos įdomios etimologijos – tų dėsniių išimtys ir kad toje srityje rimčiausiai kalbininkai nerimčiausiai elgiasi (Pav., pranc. cadeau etim. < cas d'eau < nusišlapinimas).

Štai kad ir Paties skepticizmo pavyzdys: gal Sovijus iš arabų atėjęs. O kodėl ne iš ménulio? Teksto autorius, kuris arba pats žinojo, arba turėjo liudininką, jam pateikusį keturis lietuviškus dievų vardus, ims staiga ir pasiskolins penktąjį iš arabų! Tiesa, filologijoje à la XIX a. buvo madoje visokios įtakos ir pasiskolinimai.

Aš neneigiu dėsningumo ir atitikmenų tarp baltų ir slavų [kalbų], bet asmenvardžiai, atsiprašau, jeina į tą pačią išimčių sritį, kur viskas galima darosi. Užtai ir mano pažiūra į Sovijų, apsvarsčius visas Paties patiekas hipotezes, maždaug tokia:

(1) Sovij forma – tik „priderintas“ skolinys

(2) „priderinimą suprantu (a) pagal kalbos „dvasią“,

(b) pagal eventualių kaimynų atrakciją.

Patsai nekalbi man apie rusiškai bizantišką šventąjį (Savi?), kuris galėjo mūsiškį Šovį ar Savi į save patraukti – tai Vilniuje būnant man atrodė geras argumentas. Primink iš naujo.

O iš viso paėmus, tai man nusispjaut ar jis Šovis ar Savis – man svarbu, kad vėlių palydovo asmenvardis motyvuotas (semantiškai). Savis tai turbūt reikštų jotvingių (kronikos žmonėms artimesnių) mediaciją, o Šovys – tiesioginius lietuvių liudininkus?

Dėl kitų dievukų. Atabarlis [4] man atrodo neblogas „pakulų“ dievukas. Idomus jo kontekstas pas Lasicijų: jis randasi tarp numėjų, t.y. namo dievų. Aš todėl jį riščiau ne su pačiu linų apdirbimu, bet su pakulomis, kurias kimšdavo tarp sienoju namus statydami. Panašiai ir Kerpičių aš rišu ne su mišku, o su stogų dengimo technika. Prašau pareikšti savo nuomonę šiuo klausimu.

Marcopolum. Turint galvoje Marco Polo mito svarbą nuo 13 a., M-paties pakeitimas į -polum (cf. graikų – polis) man sunkumų nesudaro. Tai visokių kopistų natūralus noras nesuprantamus žodžius jungti prie suprantamų. Svarbi man, žinoma, semantika, ir čia reikštę istoriko, turinčio Vyšniauskaitės žinias apie linininkystę, pagalbos. K. Jablonskis užsimena apie linų svarbą eksportui ir mokesčiams, bet tik prabégomis. O reikėtų studijos apie duoklę linais, duodamą „didžiūnams“. Pagal Vyšn.[iauskaite], Rytrūsiuose linų markos buvo labai prižiūrimos (neva tai ekologiškais švaros sumetimais). Pagal mane (hipotezė) – privalomos linų merkimas pono markoje buvo efektyvi kontrolės priemonė norint sužinoti, kiek duoklės pridera. O linų pagalba kunigai ir kunigaikštukai galėjo nusipirkti jiems reikalingų iš Vak. Eur.[opos] ir Bizant.[ijos] ginklų, papuošalų, na, gal ir prieskoniu (midui saldinti). Iš čia ir būtų Markopatis – „didžiūnų dievas“. Bet byla, kaip matai, dar nepilna – tas surišta su ekonomine feodalizmo (prieš-baudžiavinio) istorija Lietuvoje.

Dėl Sovica. Argi -ica negali būti kolektyvinė priesaga, prikergta prie Sovijaus, visoms toms tautomis pavadinti?

Ačiū už Namo dievą (už korespondenciją a~o), semantiškai, atrodo, tai galėsiu pagrįsti.

Nosolum: laikausi savo hipotezės, nes jis su qžuolu nieko bendro, deja, negali turėti (tai tipingas filologų fonetinis svaičiojimas). Išsivaizduoti, kad kas nors galėtų qžuolui aukoti oži – tai košmaras, kaip sakytų Churginas. Tuo tarpu aprašytas ritualas atitinka (a) Lasicijaus rugiapjūtės pabaigtuvėms ir (b) paslapingingai giesmelei „Tu oželi, juodabarzdėli“. Tai Velino–Kalevelio veiklos sfera: javas–žiemkentis atiduodamas jo globai.

Žvérūnė. Jq aš manau nenagrinėti drauge su vyriškais dievais, nes byla semantiškai per silpna (trūksta mitinių–kosmografinių aprašymų apie dangaus kūnus). Tačiau atitikmuo Medeina = Diana (Długosz) = kalė (medžioklinė) mane verčia galvoti, kad Žvérūnę reikia rišti visų pirma su žvérimiš, o tik po to su dangumi (tai nebūtinai prieštarauja).

Tai va, pasikalbėjome. Liūdna dėl Masiliūno [5] – miela man buvo sutikti tokį guvų, atvirą kalbininką. – Mano knyga apie dievus ir žmones pasirodė sausio mėnesyje. Siunčiu 1 egz. paties vardu, bet Lit.[eratūra] ir Menas redakcijos adresu. Na ir kitiems – lauksiu atgarsiu. Šiuo metu rašau straipsni apie Dievus Pagirnius (cf. Lebedys): J. Balys mano, kad tai statulos arba lélės!!! Su linkėjimais aplinkui –

Alg. Jul. Gr.

[3]

Paris, le 3.1.84

Gerbiamas ir itin mielas,

nors ligq, atrodo, ir būsiu maždaug nugalejės, tačiau protingų laiškų rašymas kiek sunkiau vyksta. Todėl iš anksto atsiprašau už būsimą turinį.

Tikiuosi, kad Pats jau būsi gavęs mano Du Sens II pasirašytą egzempliorių. O taipogi ir Šovio mito atspaudą. Drauge su šiuo laiškeliu siųsiu ir antrą atspaudą, kur nedaug istorinės teisybės. Pačiam pripažįstu Andojo atradėjo titulą ir garbę.

I Vilnių bandysiu važiuoti rugsėjo mėnesyje, nebent kas nors ypatingo sutrukdytų [6]. Šiaip jau bandau skubiai gyventi, o tai ne taip jau lengva. Jums pripratusiems prie lėto [...] ramaus gyvenimo bėgsmo, gal net ir nesuprantama. Norečiau dar atiduoti skolą Lietuvai: iš čia, šalia Dievų Viešpačių, ir Palemono mitas – originali, bet autentiška valstybės susidarymo istorija. Būsiu dėkingas už viską, ką galėsi padėti. O visų pirma: ar Lietuvos metraščio vertimas tikslus ir geras? Apie tai parašysiu vėliau. Dabar skubu, nes 11 sausio iš naujo pradedu vadovauti savo seminarui apie moralę.

Sujaudintas ir pagerbtas Repšiuko [7] – kurį gerai atsimenu ir myliu – padékok jam už katalogą – sumanymo įamžinti mane medalio forma. Tik visa bėda, kad jokių titulų neturiu. Pas

mus, mat, kuo žmogus garsesnis, tuo jis mažiau titulų turi – jis ir taip garsus (o aš labiausiai žinomas su mažaja raide – tai viduramžių pranc. [ūzū] kl. [=kalbos] žodynas [8]. „Ar pasitikrinai pas greimą?“ – klausia vienas studentas kito. Tai vienintelis pasaulyje toks žodynas, kasmet parduodama po 6 000 egz.). Taigi, teišrašo greimą mažaja raide – ir bus garbė. O gal aš blogai supratau? Gal jis prašo kitais tikslais? Jūsų Greimas

Mielas Brony,
3 lapkričio

periu Peties laišką su malonumu –
kaip paprastai – o' Flandru senijosdrči geras žmā.
Ivykis atrodo svarbus mano asmeniškame gyvenime,
jeigu a nė priei semiotikai. Veidrai leidžiamas, aš
Flandras išblėvua į Lietuvą, ir fone dėlės lėtė
– kolka ažtu muku abudu – nebesildō. O visgi –
nors i kerčiui nukad, kiek pats sau meluoji – nė
gyvenimus atrodo, kew semiotikai atsižmė, nukelius
garbo jazda, nenuza delini parentis norei Eskei
Li raus kreutui. Žiūra, dabar padėti krosčiai nu-
nigdėd, o smuodiška gera d kai iš Pd. Rus. Petras

[4]

3 lapkričio
[Ant voko išsiuntimo data: 3.11.1989]

Mielas Brony,

gavau Paties laišką su malonumu kaip paprastai – ir bandau susijaudinti gera žinia[6] Ivykis atrodo svarbus mano asmeniškame gyvenime, jeigu ir ne pačiai semiotikai. Tačiau laukimas, užtrukimas išblėsina įkarščius, ir pasiektais tikslas – kalbu apie mudu abudu – nebesildō. O visgi – nors ir nežinai niekad, kiek pats sau meluoji, – visq gyvenimą atrodo,

kad semiotikos kūrimas, mokslinio darbo įnašas nemaža dalimi paremtas noru tarnauti savo kraštui. Žinoma, dabar pačiam kraštui nusispjauti, ar semiotika yra ir kas iš jos bus. Net ir savo kaip asmens „dovana“ kraštui nereikalinga šioje buržuaziškai keliuotiškoje epochoje.

Su tokiais ir panašiais atodūsiais rašau tau dvigubu tikslu: jausdamas nusmukusį ūpą pasidalinti tokia nuotaika fin de siècle, fin de partie (sako, kad dviem liūdėti lengviau); padėkoti, suradus nuoširdžią ir patikimą formą, tau už tą didelį poros metų darbą. Buvau ir aš kurį laiką tokiu redaktoriumi – kaip ir tu svietiško tipo leidykloje ir žinau, kas yra l'exploitation de l'homme par l'homme et son contraire. Niekaip nesuprantu, kodėl vertėjams mokami honorarai, kai redaktoriai jų darbą atlieka (aš „redagavau“ Hauffo pasakas...) Na tiek to, pasaulio nepataisysi. Taigi – ačiū!*

Atrodo, kad tautos atminties paieškosime dar kurį metą. Ir šioje srityje nieks, Brony, neįvertins darbo, kruopštumo, tvirto danties. Skaitys tokiomis pat „pasakélémis“ kaip kokios Šimoliūnaitės [7]...

Pirmą kartą padejuoji apie sveikatą – gerai, nuo to kartais lengviau pasidaro: pavyzdžiui, ir man su kaire koja negerai – ir smagu išgirsti, kad ir kitiems panašiai vyksta. Su dantimis – tas pat. Tirkink plaučius – aš irgi su pneumotoraksais atostogavau kelias savaites. Ir t.t. [taip toliau] gyveni, kol kažkas tau patiekia sąskaitas... nemalonu. Na, bent tėvynę vaduokim tartum nieko nebūtų.

Ranką ir ūsq

tavo Algirdas

* Amžiaus pabaiga, lošimo pabaiga (pranc.)

Paaiškinimai

1. Kalbama apie Konstantino Jablonskio darbų rinkinį „Istorija ir jos šaltiniai“ (Vilnius: Mokslas, 1971), kurį Greimui išsiunčiau kartu su etnografės Angelės Vyšniauskaitė studija apie linininkystę.
2. 1979 m. gegužės mėnesį po Greimo paskaitos apie Malalos kronikos interpe minimus baltų dievavardžius, vakarieniaudami „Šaltinėlio“ restorane kalbėjomės apie *Andojo* kilmę. Karščio ir kamšties auditorijoje buvome gerokai išvarginti, tad tuos svarstymus atidėjome kitam kartui. Grįžęs namo aš émiau vartytį žodynus, P. Skardžiaus „Žodžių darybą“, kitas lingvistikos knygas ir apie 2 val. ant lapelio užrašiau: **Andojas*: liet (v)anduo; suf. -oja-, plg. *šilojas*. Rytojaus dieną Greimas pasakė, kad jam tokia mintis dingtelėjusi pabudus 5 val. ryto. Ši, pasak jo, „anekdotinį faktą“ jis apraše „Tautos atminties beieškant“ knygos vienoje išnašoje (p. 395). Tąkart jam pažadėjau šią etimologiją plėtoti ir argumentuoti – to jis šiame laiške ir teiraujasi.
3. Turima galvoje mudviejų pokalbiai ir diskusijos 1979 m. Vilniuje.
4. Apie Lasicijaus „De diis“ knygelėje minimą linų dievuką *Alabathis* ankstesniame laiške (1979.11.02) Greimas rašė „...norėčiau aiškinti kaip *Ata-badis*“. Parašiau jam, kad galima ir kita konjektūra – **Ata-baris*.
5. Albinas Masiliūnas (1930–1980) – kalbininkas germanistas, Vilniaus universiteto Vokiečių filologijos katedros vedėjas. Apie jo mirtį rašiau laiške profesoriui. Su Greimu supažindinai ji 1979 m. gegužės mén. Vilniuje. O buvo taip. Su Greimu sutarėm vieną popietę susitiki „Neringos“ kavinėje, bet jam ten nepatiko – draudžiama rūkyti, néra alaus. Patraukėme į „Tauro rago“ aludę.

Beje, apie alų. Sakau: kaip čia yra, Profesoriau, kad Jūs, prancūzų kultūros žmogus, ne vyno trokštate, o alaus. Atsakė maždaug taip: matai, brolau, po Antrojo karo į Prancūziją išveržė pralaimėjusių vokiečių egzistencialistine filosofija, o su ja ir alus. Sakau: tai panašu, kaip kad Graecia capta Romam cepit. Atsakė: iš dalies gal ir taip, bet tik filosofijoje ir karčemose.

Eidami pro Lukiskių aikštę sutikome Masiliūną, mano bičiulį, gana žvaliai nusiteikusį. Alus tada buvo geriamas gal 3 val. su baltų ir germanų kalbotyros, mitologijos, semiotikos, teorinės kalbotyros, literatūros ir filosofijos mišraine. Pokalbis su Masiliūnu Greimui labai patiko.

6. Į Vilnių 1984 m. Greimas neatvyko. Man rašytuose laiškuose apie neatvykimo priežastis neužsimenama.
7. Tokia malonine forma čia vadinamas dailininkas Petras Repšys (po keleto metų, prašydamas perduoti jam padéką už knygos „Tautos atminties beieškant“ apžlanko piešinį, Greimas jau vadina ji Petru Didžiuoju). Dailininkas, sumanęs sukurti medalį profesoriaus 70-mečiui, kreipėsi į mane klausdamas, kokius „titulus“ derėtų tame medalyje įrašyti. Apie tai parašiau profesoriui.
8. A.J. Greimas. Dictionnaire de l'ancien français. – Paris: Larousse, 1968. – 476 p. Tai pirmasis mokslinis istorinis senosios prancūzų kalbos žodynas, skirtas studijuojantiems prancūzų kalbą aukštosiose mokyklose.
9. Tai žinia, kad jau išspausdinta jo knyga „Semiotika. Darbų rinktine“ (Vilnius: Mintis, 1989), kurios vertimo specialiuoju redaktorium man teko būti.
10. Laiško kontekstas implikuotų Šimoliūnaitė esant istorikę ar rašytoją, bet V. Vanago „Lietuvių rašytojų sąvade“ (1996) tokios pavardės néra. Gal laiško autorius čia bus kokią kitą pavardę taip iškreipės.